

[Christmas Møller.]

sig for Danmark. Man kan godt sige det paa den Maade, at hvis der skal være nogen Mening i det, saa maa det med den Fortid, ogsaa den nærmeste Fortid, vi kender fra Sydslesvig, være saaledes, at den sydslesvigske Befolkning virkelig aktivt maa vise, at de helt har forladt det tyske og er gaaet over til dansk Sindelag. Naar den sydslesvigske Befolkning engang skal have Ret til at give sine Ønsker til Kende, er vi dog vel enige om, at dette først kan ske paa et Tidspunkt, hvor der er fuldstændig Klarhed over, hvorledes ogsaa Tysklands Fremtid vil blive. Det er da ogsaa givet, at en saadan Tilkendegivelse simpelt hen ikke kan finde Sted, uden at det gennem Aartier har været tilkendegivet baade sprogligt, kulturelt og paa anden Maade, at Flertallet ønsker at tilhøre den danske Stat, og at det ikke paa nogen Maade vil udgøre et Mindretal i den danske Stat.

Vi staar paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, men den nationale Selvbestemmelsesret, det kan ingen være i Tvivl om, bestemte i 1920, at Nordslesvig skulde til Danmark, Flensborg og Sydslesvig skulde forblive hos Tyskland, og der er ingen Hold i Paastanden om, at denne Afgørelse ikke i det store og hele dækkede Befolkningens Anskuelse.

Saafernt Danmark skulde være rede til at modtage Sydslesvig eller Dele deraf, maa det efter vor Opfattelse være fuldkommen sikkert, at vi modtager en Befolkning, som gennem lang Tid har vist, at den ønsker at være dansk og at leve sit Liv paa dansk kulturel og sproglig Grund. Der maa stilles Krav betydelig stærkere end dem, der stilles, naar man giver den enkelte fremmede Indfødsret i Landet, og jeg gaar ud fra, at Regeringen er enig i, at ogsaa det danske Folk skal have sin fulde Frihed og Ret til at bestemme, om Grænsen skal flyttes eller ej.

Statsministeren forundrede sikkert Tinget ved at sige, at han ikke vidste, hvad man forstaaer ved en Nationalstat, og henviste til Færøerne og Grønland. Dette er efter min Opfattelse aabenbart urimeligt, thi vi anerkender jo netop det færøske Folk som et Folk. Det har allerede en Særstilling inden for Riget, og vil faa denne Særstilling udvidet, men vi haaber og ønsker, at den færøske Nation vil leve sit Liv i fortsat Forbindelse med det danske Rige, fordi vi tror, at dette er det lykkeligste og bedste ikke mindst for Færøerne. Spørgsmaalet om vor Koloni i Grønland har selv-

sagt intet med Nationalstatproblemet at gøre.

Naar vi hævder, at Danmark skal blive ved med at være en Nationalstat, saa tænker vi ogsaa nordisk og er overbevist om, at det ogsaa for Nordens Fremtids Skyld er lykkeligst, om det danske Folk er et nationalt Folk, som det svenske og det norske Folk er det, og vi tænker paa den historiske Udvikling, paa Tiden med alle dens Ulykker, da Danmark var en dansk-tysk Stat.

Dette Billede af Danmark som en Nationalstat, hvor alle skal føle sig som Danske med Loyalitet og Troskab mod den danske Konge og danske Landsmænd, ændres ikke ved de faa Tusinde tysksindede, vi har i Nordslesvig. Men det kan maaske være rimeligt at genkalde i Erindringen, at disse tyske Statsborgere gjorde os Vanskeligheder nok i Mellemløbsperioden, og jeg tillader mig at minde om, hvor lidt vi i Virkeligheden vovede at træde op mod det tyske Mindretals Fører Jens Møller, da hans Valgparole i 1939 var: Fører, giv os fri! Vi har været nødt til og er maaske fortsat nødt til at have dette Mindretal inden for Landets Grænser. Vi har set, hvor uendelig lidt vi naaede at gøre for at opsuge det i det danske Folkesamfund.

Naar vi siger, at Danmark fortsat skal være en Nationalstat, saa mener vi, at vi vil ikke til de 30 000 tysksindede, vi i 1939 havde i Danmark, føje de 300 000, som indtil Krigen, ja, langt ind i Krigen, medens det gik godt for Tyskerne, bekendte sig til det tyske Rige og til den tyske Nazisme. Vi staar paa Selvbestemmelsesrettens Grund, men Selvbestemmelsesret kan ikke betyde, at en Folkedel frit skal kunne bestemme, om den vil tilhøre det danske Folkesamfund.

Det danske Folk maa ogsaa selv have Ret til at bestemme, og det danske Folk maa endvidere have Ret til at bestemme, hvornaar og om det mener, at der er saadanne Tegn i det paagældende Omraade, saadanne klare Vidnesbyrd om ændret nationalt Sindelag, at man er sikker paa, at det ikke er økonomiske og materielle Aarsager, men aandelige og kulturelle, der ligger til Grund for Sindelagsændringen. Skulde en saadan Sindelagsændring vise sig, skulde det virkelig være rigtigt, hvad mange i Dag vil tvivle om, at Befolkningen har ændret sin Anskuelse, virkelig har skiftet nationalt Sindelag, da vil vi ogsaa med Glæde se paa en saadan Udvikling og vil paa samme Maade, som det er gjort af den forrige Regering, støtte enhver Bestræbelse